ePublishing

The Gleaner

Vol 3 (1965)

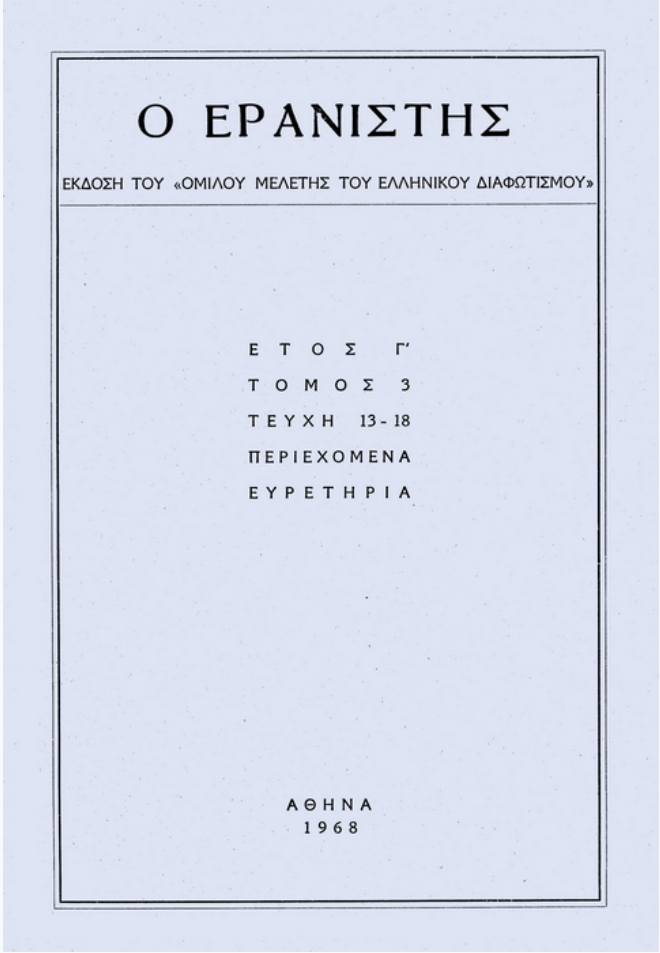

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ «ΟΜΙΛΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ»

ΕΤΟΣ Γ'
ΤΟΜΟΣ 3
ΤΕΥΧΗ 13-18
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΑ
1968

Το θεατρικό έργο «Σουλιώτες» 1809-1827

Αγγελική Φενερλή–Παναγιωτοπούλου

doi: 10.12681/er.9464

Copyright © 2016, Αγγελική Φενερλή-Παναγιωτοπούλου

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

Φενερλή–Παναγιωτοπούλου Α. (2016). Το θεατρικό έργο «Σουλιώτες» 1809-1827. *The Gleaner*, *3*, 157–169. https://doi.org/10.12681/er.9464

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 13/07/2025 10:08:35

ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ "ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ,, 1809 - 1827

Πολὺ λίγα εἶναι γνωστὰ γιὰ τὸ θεατρικὸ ἔργο μὲ τὸν ἐπικρατέστερο τίτλο, οἱ «Σουλιῶται εἰς τὰ Ἰωάννινα». Σύμφωνα μὲ τὶς ὡς τώρα ἀναφορὲς στὸ ἔργο, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα θεατρικὸ εἶδος μὲ χαρακτήρα χοροδράματος ἢ γιὰ ἕνα χορὸ παντομίμας μικρῆς διάρκειας. Χρονολογικὰ ἡ πρώτη παράσταση ἀνῆκε στὰ 1816[1] καὶ παρουσιάστηκε στὴν Ὀδησσό.

Μὲ ἀφορμὴ δύο γράμματα τοῦ Σπυρίδωνος Δεστούνη[2] ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ ἀρχεῖο τῆς οἰκογενείας Δεστούνη[3], θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ διαφωτίσουμε τὴν χρονολογία τῆς πρώτης παράστασης, τὴν καταγωγὴ καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ θεατρικοῦ ἔργου.

Συμπληρωματικὰ θὰ πρέπει νὰ προστεθεῖ πὼς τὰ δύο αὐτὰ γράμματα εἶναι τυπικὰ δείγματα τοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον ὁ Σ.Δ. χρησιμοποιεῖ, ὅταν ἀπευθύνεται στὴν οἰκογένειά του. Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα τὸν ἀπασχολοῦν στὴν ἀλληλογραφία του, εἶναι κυρίως οἰκογενειακῆς φύσεως, πολλὲς φορὲς ὅμως διανθίζονται μὲ πληροφορίες γιὰ τὰ σύγχρονα πολιτικά, κοινωνικὰ ἢ πνευματικὰ γεγονότα.

Στὰ 1809, ποὺ στέλνει τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα γράμματα, ὑπηρετεῖ στὴν Πετρούπολη ὡς ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερι-

1. M. Balsa, *Le théâtre grec Moderne*, Berlin 1960, σ. 196. Ἰ. Σιδέρη, *Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου*, Ἀθήνα 1938, σ. 19. Ν. Λάσκαρη, *Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου*, Ἀθήνα 1938, τ. Α', σ. 164, ὅπου ἡ παράσταση τοποθετεῖται ἐσφαλμένα στὸ 1818.

2. Γιὰ τὴν βιογραφία τοῦ Σπυρίδωνα Δεστούνη βλ. Ἠλ. Τσιτσέλη, *Κεφαλληνιακὰ Σύμμικτα*, Ἀθήνα 1904, τ. Α', σσ. 125-130. Ἀ. Παπαδοπούλου-Βρετοῦ, *Νεοελληνικὴ Φιλολογία*, Ἀθήνα 1857, σσ. 260-261. Π. Χιώτη, *Ἱστορικὰ Ἀπομνημονεύματα Ἑπτανήσου*, Ζάκυνθος 1888, τ. 6, σσ. 394-395. Νεκρολογία τοῦ Σπ. Δεστούνη, ἔγραψε ὁ Δ. Παλαιολόγος στὸ π. Zapiski Odeskogo obščestva - istorii i idrevnostis, 2 (1850) σσ. 798-804. Τὸ περιοδικὸ γίνεται προσιτὸ ἀπὸ μικροκάρτες, ποὺ κατέχει τὸ Κέντρο Βυζαντινῶν Ἐρευνῶν τοῦ Β.Ι.Ε. Μετάφραση τῆς νεκρολογίας ἀπὸ τὰ Ρωσικὰ ἔκανε γιὰ μένα ὁ κ. Ἀρίστος Σπυριδόπουλος.

3. Τὸ ἀρχεῖο ἀνήκει στὸν Φαρμακοποιὸ κύριο Φίλιππο Δεστούνη, ἀπόγονο τῆς Οἰκογενείας Δεστούνη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπέτρεψε τὴν μελέτη καὶ ἔκδοσή του. Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἔκδοση αὐτῆς τῆς μελέτης ποὺ βασίζεται στὸ ἀρχεῖο, τοῦ ἐκφράζω τὶς θερμὲς εὐχαριστίες μου.

κῶν[1]. Ἀπὸ νωρὶς σχετίζεται μὲ ἐπιφανεῖς Ρώσους, ἐνῶ συγχρόνως διατηρεῖ φιλικὲς ἐπαφὲς μὲ ὁμογενεῖς καὶ ἐνημερώνεται γιὰ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἔρχονται στὴ Ρωσικὴ πρωτεύουσα.

Τὴν ἄφιξη τοῦ Μητροπολίτη Ἄρτας στὴν Πετρούπολη ἀναγγέλλει μὲ τὸ παρὰ πάνω γράμμα του (20 Αὐγούστου 1809) στὸν ἀδελφό του Νικόλαο, ποὺ διαμένει στὴν Ὀδησσό, στὸ σπίτι τοῦ θείου τους Ἰωάννη Δεστούνη. Γράφει λοιπὸν ὁ Σπυρίδων: «Ἐδῶ ἔχομεν τὸν κύριον Ἰγνάτιον Ἄρτης παλαιὸν φίλον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὕστερα ἐχθρόν. Δὲν ἦλθεν ὡς ζητουλιάρης καὶ εἶναι πολλὰ πλούσιος, ὡς λέγουν, καὶ εἶναι εἰς ὑπόληψιν παρὰ τῷ βασιλεῖ.... Γαλλικὰ ὁμιλεῖ πολλὰ καλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους του φαίνεται ἀνὴρ πολιτικὸς καὶ ὄχι καλόγηρος.» Παρὰ τὸν περιορισμένο χῶρο, ποὺ ἀφιερώνει στὸν Ἰγνάτιο, διότι ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς ἦταν ἀναγκαῖο νὰ ἀσχοληθεῖ ἐκτεταμένα μὲ τὰ οἰκογενειακὰ του ζητήματα, ὁ Δεστούνης χαρακτηρίζει εὔστοχα καὶ μὲ ἀκρίβεια τὸν Μητροπολίτη. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀφήγησης ἡ μνήμη τοῦ ἐπιστολογράφου λειτουργεῖ συνειρμικά, κάνοντας λόγο σὲ συνέχεια γιὰ τὴν παράσταση τῶν «Σουλιωτῶν», ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα, ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναφορὰ τοῦ Μητροπολίτη καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς: «Πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὸ ἐδῶ μεγάλο θέατρο ἐπαράστησαν ἓν δρᾶμα "Σουλιῶται", τὸ ὁποῖον ἄρεσε πολλὰ εἰς τὸ κοινόν. Εἶναι ἐβγαλμένον ἀπὸ ἓν βιβλίον Ρωμαϊκὸν τυπωμένον εἰς τὸ Παρίσιον, τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλην τὴν ἱστορία τούτου τοῦ θαυμαστοῦ ἔθνους. Τὸ πλέον παράξενον εἶναι, ὅτι τὸ δρᾶμα δὲν εἶναι σύνθεμα οὔτε Ρώσου οὔτε Ρωμαίου ἀλλὰ Ἑβραίου πεπαιδευμένου. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ὅταν ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἔχοντας εἰς τὰ χέρια του τὸν υἱὸν καὶ πατέρα Τζαβελλάδες ζητεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα νὰ προδόσῃ τὸ Σούλι καὶ τὸν ἐλευθερώνει βαστῶντας τὸν υἱόν του Φῶτον. Τὸ πρῶτον πρόσωπον εἶναι ἡ περίφημη Μόσχω γυνὴ τοῦ Τζαβέλλα».

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς γιὰ τὴν παράσταση «τῶν Σουλιωτῶν», ποὺ πρέπει νὰ δόθηκε γύρω στὶς 20 Ἰουνίου 1809, δὲν εἶναι ἄσχετες μὲ τὴν ἄφιξη τοῦ Ἰγνάτιου στὴν Πετρούπολη. Ὁ Μητροπολίτης Ἄρτας ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν Βενετία τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1809[2], ἐνῶ ὁ Ρουμιάντζωφ τοῦ εἶχε ἀποστείλει μέσω τοῦ Μοτσενίγου τὸ διαβατήριο καὶ μιὰ συναλλαγματικὴ πεντακοσίων δουκάτων γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ, τὸν

1. Ἠλ. Τσιτσέλη, ἔ.ἀ. σ. 126, Ἀνδ. Παπαδοπούλου - Βρετοῦ, ἔ. ἀ. σ. 260.

2. Ἐμμ. Πρωτοψάλτη, *Ἰγνάτιος Οὐγγροβλαχίας*, Μνημεῖα τῆς Ἑλλ. Ἱστορίας, Ἀκαδ. Ἀθηνῶν, τ. Δ' τεῦχ. Ι Ἀθήνα 1959, σ. 70.

Ἰούνιο τοῦ 1808[1]. Ἕνας χρόνος εἶχε μεσολαβήσει ἀπὸ τὶς διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ Ρουμιάντζωφ καὶ τοῦ Μοτσενίγου ὡς τὴν στιγμή, ποὺ ὁ Μητροπολίτης ἔφθασε στὴ Ρωσία. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἀναμενόμενη ἄφιξη του θὰ εἶχε διαδοθεῖ μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν κύκλων. Φαίνεται λοιπόν, πὼς οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς προετοιμάζοντας τὴν ὑποδοχὴ συμπεριέλαβαν μέσα στὸ πρόγραμμά της καὶ τὴν παράσταση τῶν «Σουλιωτῶν», τὴν ὁποίαν φρόντισαν ν' ἀνεβάσουν στὸ Μεγάλο Θέατρο.

Ἂν ἑρμηνεύσουμε τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα καὶ βασισθοῦμε σὲ ὅσα λέγει ὁ Σ. Δ. χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὶς ἀναφορὲς στὸ ἔργο τῶν μετέπειτα χρόνων, θὰ πρέπει νὰ δεχθοῦμε, ὅτι γίνεται λόγος μὲ σαφήνεια γιὰ ἕνα ἔργο μὲ δραματικὸ χαρακτήρα.

Ὅσον ἀφορᾶ στὴν ταύτιση τοῦ βιβλίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προῆλθε τὸ θεατρικὸ ἔργο «Σουλιῶτες» εἶναι βέβαιο ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία Σουλίου καὶ Πάργας τοῦ Περραιβοῦ, Παρίσι 1803, μιὰ καὶ κανένα ἄλλο Ἑλληνικὸ βιβλίο ἀφιερωμένο στὸ Σούλι δὲν ἐκυκλοφόρησε ὡς τὸ 1809. Ὁ Δεστούνης δὲν παρέλειψε ν' ἀναφέρει ποῦ ἐκδόθηκε τὸ βιβλίο ἀλλὰ μὲ τὴν πληροφορία αὐτὴ δὲν ἐνισχύει τὴν ἄποψη, ὅτι τὸ Παρίσι[2] εἶναι ὁ πραγματικὸς τόπος ἐκδόσεως. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία γιὰ τὴν καταγωγὴ καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ θεατρικοῦ ἔργου μᾶς τὸ παρέχει ὁ ἐπιστολογράφος σημειώνοντας πὼς αὐτὴ ἡ ἔκδοση ἐνέπνευσε τὸν δημιουργὸ τῶν «Σουλιωτῶν», πρᾶγμα ἐντελῶς φυσικό, μιὰ καὶ ἡ Ἱστορία τοῦ Σουλίου ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λεπτομερειακὴ περιγραφὴ τῶν γεγονότων περιέχει καὶ ἀρκετὰ τμήματα ἐκφωνημένα σὲ εὐθὺ λόγο[3], τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀποτέλεσαν καὶ τὴν πρωταρχικὴ μορφὴ τῶν διαλόγων τοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἐξελίσσονται ὁμαλὰ στὴν περίπτωση ἑνὸς Ἕλληνα συγγραφέα· ὁ Ἑβραῖος, ὅμως, ποὺ ἀναφέρει ὁ Δεστούνης, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσει ἀναπλαστικὰ τὴν Ἱστορία τοῦ Σουλίου, ἄσχετα ἂν ἀπέδοσε Ἑλληνικὰ ἢ Ρωσικὰ τὸ κείμενο, θὰ ἔπρεπε νὰ κατέχει τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα. Μὲ τὴν προϋπόθεση αὐτὴ εὔκολο θὰ ἦταν νὰ συμπεράνει κανείς, ὅτι ὁ συγγραφέας ἔζησε στὰ Γιάννενα ἢ στὴν Ἑπτάνησο καὶ κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἰγνάτιου βρισκόταν στὴ Ρωσία, μόνιμος κάτοικος ἢ ἔστω προσωρινὰ ἐγκαταστημένος ἐκεῖ. Ἔτσι τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ

1. Ἐμμ. Πρωτοψάλτη ἔ. ἀ. σ. 69.

2. βλ. Στέφ. Μακρυμίχαλου, *Βιβλιογραφικὲς καὶ ἱστορικὲς ἔρευνες γύρω ἀπὸ τὸν Περραιβὸ* (πέντε μελέτες) ἔκδ. Βιβλιόφιλου, Ἀθήνα 1950

3. *Ἱστορία σύντομος τοῦ Σουλίου καὶ Πάργας*, τ. Α', ἐν Παρισίοις 1803, σ.σ. 37, 39-40, 51, 52, 53, 54, κ.λ.

ἐκφράσει τὰ αἰσθήματά του γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῶν Σουλιωτῶν, ποὺ ἴσως τοὺς εἶχε παρακολουθήσει κι ὅλας ἀπὸ κοντά.

Τὸ θέμα προσφερόταν γιὰ νὰ συγκινήσει ὄχι μόνον τοὺς Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας. Ἡ ἄφιξη τοῦ Ἰγνάτιου ἀνακάλεσε στὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς τὸν ἀφανισμὸ τῶν Σουλιωτῶν, τὴν ἀποπομπὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Μητροπολίτη καὶ συνετέλεσε στὴ διοργάνωση τῆς πρώτης παράστασης. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ συνεχιζόμενος Ρωσο-Τουρκικὸς πόλεμος (1806 - 1812) εὐνοοῦσε μιὰ τέτοια φιλελεύθερη ἐκδήλωση στὸ περιβάλλον τῆς πεφωτισμένης Δεσποτείας τοῦ Βορρᾶ.

Σὲ ποιὰ γλώσσα ἀπέδοσαν τὸ ἔργο οἱ ἠθοποιοὶ δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸ οὔτε καὶ ἡ ἐθνικότητά τους ἀκόμη.

Ἡ ἀπήχηση τοῦ ἔργου, «τὸ ὁποῖον ἄρεσε πολλὰ εἰς τὸ κοινόν», θὰ πρέπει νὰ ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴ μετέπειτα ἐπανάληψή του. Στὸ δεύτερο γράμμα τοῦ Σ. Δ. (5 Αὐγ. 1816, Πετρούπολη), ποὺ ἀπευθύνει στὸν πατέρα του Γεώργιο Δεστούνη, στὴν Ἄσσο, ἀναφέρεται: «Ὁ Μέγας Δοὺξ Νικόλαος... ἔκαμε ἕνα ταξίδι εἰς διάφορα μέρη τῆς Ρωσίας· ἦτον καὶ εἰς τὴν Ὀδέσσαν καὶ λέγουν ὅτι ἔμεινε πολλὰ εὐχαριστημένος ἐπειδὴ ἐφέτος ἡ Ὀδέσσα ἦτον εἰς πολλὰ καλὴν κατάστασιν, ἦλθαν ὡς 2 χιλ. καράβια ὅσα οὔτε ἐδῶ δὲν ἔρχονται. Τοῦ παράστησαν εἰς διάφορας γλώσσας θέατρα ὡς καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπαράστησαν ρωμαϊκὰ τὸ περίφημον δρᾶμα τοὺς Σουλιώτας». Χαρακτηρίζοντας τὸ δρᾶμα «περίφημο» ὁ Δεστούνης μνημονεύει ἕνα ἔργο γνωστὸ σ' αὐτόν, ἴσως καὶ στὸν πατέρα του, ποὺ πιθανῶς μὲ κάποια παλιότερη ἐπιστολὴ νὰ τοῦ εἶχε κάνει λόγο γιὰ τὴν παράσταση τῆς Πετρούπολης. Ἡ λακωνικότητα τοῦ Σ. Δ. δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διαπιστώσουμε ἂν τὸ ἔργο εἶναι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνο ποὺ παίχτηκε πρὶν ἑπτὰ χρόνια ἢ ἂν γίνεται λόγος γιὰ κάποια διασκευή του. Πάντως πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο μὲ τὸν ἴδιο τίτλο καὶ φυσικὰ μὲ τὸ ἴδιο περιεχόμενο στὴ βασικὴ τουλάχιστον γραμμή του. Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐπιστολῆς (5 Αὐγ.) καὶ ἡ φράση «Ὁ Νικόλαος... λέγουν ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὴν Μόσχαν» καθορίζουν χονδρικὰ τὴν χρονολογία τῆς παράστασης, ποὺ πρέπει νὰ ἔγινε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1816. Ἕνας συσχετισμὸς μὲ τὴ «διατριβὴ φιλογενοῦς τινὸς Γραικοῦ», ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ Λόγιο Ἑρμῆ[1] γιὰ νὰ περιγράψει τὴν «κατάστασιν τῶν ἐν Ὀδησσῷ οἰκούντων Γραικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1816» ἐπιβεβαιώνει τὰ λόγια τοῦ Δεστούνη. Ὁ συντάκτης τῆς «διατριβῆς» προσθέτει μάλιστα, ὅτι τὴν ἴδια χρονιὰ τὸ

1. «Λόγιος Ἑρμῆς», παράρτημα Ἰανουαρίου 1817, σ. 7.

ἔργο παίχτηκε περισσότερες ἀπὸ μία φορές: «Εἶπα ὅτι ἔρχονται ἐδῶ μεγάλοι ἄνθρωποι διὰ νὰ ἴδωσι τὴν πόλιν μας. Τινὲς μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶδαν μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ θέατρόν μας παραστάσεις Ἑλληνικάς, αἱ ὁποῖαι ὅμως ὅλαι δύω, ἤγουν ἡ τῶν Σουλιωτῶν καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἔγιναν μόνον ὀλίγαις φοραῖς. Ὅσοι ἦσαν παρόντες δὲν θέλουν λησμονήσει ποτὲ τὴν ἄκραν ἀγαλλίασιν καὶ μεγάλην χειροκρότησιν τῶν θεατῶν».

Μερικὲς νύξεις τοῦ Πουκεβίλλ[1], ὁ ὁποῖος τοποθετεῖ σωστὰ τὴν χρονολογία τῆς παράστασης στὰ 1816[2], γιὰ τὸ χορὸ τῶν Σουλιωτῶν καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Σπ. Δεστούνη διαφωτίζουν τὸ περιεχόμενο τοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Ἐκεῖνο, ποὺ παίχτηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Πετρούπολη, ὅπως μᾶς παραδίδεται ἀπὸ τὸν Σπ. Δεστούνη εἶχε δραματικὸ χαρακτήρα. Σ' αὐτὸ ὅμως, ποὺ ἐπαναλήφθηκε τὸ 1816 ἔχει προστεθεῖ καὶ ὁ χορὸς τῶν Σουλιωτῶν, ὁ ἀποδιδόμενος μὲ τὸν Γαλλικὸ ὅρο «Ballet de Souliotes» ἀπὸ τὸν Πουκεβίλλ. Σὲ τί συνίσταται ὁ χορὸς τῶν Σουλιωτῶν εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο ν' ἀποδεχθεῖ ἐφ' ὅσον λείπουν σχετικὲς πληροφορίες. Μιὰ διαφωτιστικὴ ἔνδειξη ὑπάρχει γι' αὐτὸν ἀπὸ τὰ κατοπινὰ χρόνια, ὁ «χορὸς τοῦ Ζαλόγγου»[3], ὅπως παραδίδεται ἀπὸ τὸν Περεσιάδη στὸ θεατρικὸ ἔργο «Ζάλογγο». Αὐτὸς ὁ χορὸς μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει ἀναλογικὰ μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ τὶ ἦταν ὁ «χορὸς τῶν Σουλιωτῶν». Εἶναι χαρακτηριστικὸ μάλιστα ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ποὺ προτάσσεται στὴν Ζ' σκηνὴ τοῦ «Ζαλόγγου», δὲν εἶναι ἄσχετη πρὸς τὴν περιγραφὴ τοῦ Περραιβοῦ ἢ τοῦ Πουκεβίλλ[4] ἀναφορικὰ μὲ τὸν χορό.

Τὴν χρονολογία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ χοροῦ στοὺς «Σουλιῶτες» ἔρχεται νὰ μᾶς καθορίσει ἕνα ἀπόσπασμα τῆς Ἱστορίας τοῦ Σουλίου ἀπὸ τὴν δεύτερη ἔκδοση (Βενετία 1815) ποὺ δὲν περιλαμβάνεται στὴν ἔκδοση τοῦ 1803.[5] Γράφει ἐκεῖ ὁ Περραιβός: «Αἱ γυναῖκες δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν βλέπουσαι ταύτην τὴν κινδυνώδη περίστασιν ἐσυνάχθησαν ἕως ἑξή-

1. Πουκεβίλλ, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἢ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήνα 1890, τ. Β', σ. 158-9, ὑποσημ. 1.

2. Ὁ Ν. Λάσκαρης στὴν *Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου*, τ. Α', σ. 164, ἀναδημοσίευσε τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Πουκεβίλλ, ποὺ ἀναφέρεται στὴν παράσταση τῶν Σουλιωτῶν, ἀλλὰ δὲν πρόσεξε τὴν ὑποσημείωση μὲ τὴν ἀκριβὴ χρονολογία.

3. Σπ. Περεσιάδου, *Ζάλογγο*, Ἀθήνα, ἄ. ἔ. σ. 86.

4. Πρβλ. *Ἱστορία Σουλίου καὶ Πάργας*, Βενετία 1815, τ. Β', σ. 39. Πουκεβίλλ, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*... σ. 135. Σπ. Περεσιάδη, *Ζάλογγο*, Ἀθήνα, ἄ.ἔ. σ. 86, εἰσαγωγὴ Ζ' σκηνῆς. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ περιγραφὴ τοῦ Περραιβοῦ καὶ τοῦ Πουκεβίλλ συμπίπτουν.

5. *Ἱστορία Σουλίου καὶ Πάργας*, Βενετία 1815, τ. Β', σ. 39.

κοντα ἐπάνω εἰς ἕνα πετρώδη κρημνόν. Ἐκεῖ ἐσυμβουλεύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν, ὅτι καλύτερα νὰ ριφθοῦν κάτω ἀπὸ τὸν κρημνὸν διὰ νὰ ἀποθάνουν πάρεξ νὰ παραδοθοῦν διὰ σκλάβαις εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων. Ὅθεν ἁρπάξαντες μὲ τὰς δύο χεῖρας τὰ ἄκακα καὶ τρυφερὰ αὐτῶν βρέφη, τὰ ἔρριπτον κάτω ἀπὸ τὸν κρημνόν. Ἔπειτα αἱ μητέρες πιάνοντας μία μὲ τὴν ἄλλη τὰ χέρια τους ἄρχισαν καὶ ἐχόρευαν, χορεύουσαι δὲ ἐπηδοῦσαν εὐχαρίστως μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀπὸ τὸν κρημνόν». Ἂν τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐμπλουτισθοῦν οἱ «Σουλιῶτες» μὲ τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου δὲν μποροῦμε νὰ τὸ συμπεράνουμε μὲ ἀκρίβεια. Ἐφόσον ὅμως ἡ πρώτη ἔκδοση τῆς Ἱστορίας τοῦ Σουλίου ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν συγγραφὴ τοῦ θεατρικοῦ ἔργου δὲν θὰ ἦταν περίεργο νὰ συνέβη κάτι ἀνάλογο καὶ μὲ τὴ δεύτερη, ποὺ περιελάμβανε τὴν παραπάνω παραστατικὴ περιγραφή. Ἔπειτα σ' ἕνα ἔργο καθαρὰ πατριωτικοῦ περιεχομένου ὁ «χορὸς τοῦ Ζαλόγγου», ὅπως τὸν ξέρουμε ἀπὸ τὸν Περεσιάδη, εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξάρει τὸ συναίσθημα, νὰ προσδώσει στὴν παράσταση τὸν ἀέρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ νὰ συνοδεύσει τὸ κλείσιμο τῆς αὐλαίας μὲ «μεγάλην χειροκρότησιν τῶν θεατῶν»[1]. Ὅσο γιὰ τὴν γλῶσσα καὶ τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ ὑποδήθηκαν τοὺς ρόλους καμιὰ ἀμφιβολία δὲν γεννιέται ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν Ἕλληνες. Τὴν παράσταση τοῦ 1816 δὲν παρέλειψε, ὅπως λέγει ὁ Δεστούνης, νὰ τιμήσει μὲ τὴν παρουσία του ὁ εὑρισκόμενος ἐκεῖ Διάδοχος τῆς Ρωσίας Νικόλαος. Τὸ γεγονὸς σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὶς ἐπιδιώξεις τῶν Ὀδησσηνῶν παροίκων, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἦταν ἐνημερωμένοι γιὰ τὴν εὐνοϊκὴ ἐντύπωση, ποὺ θὰ εἶχε προξενήσει στὸ Νικόλαο ἡ παράσταση τοῦ 1809. Ἔτσι ἡ παρουσία τοῦ διαδόχου ἀπόχτησε πολιτικὴ σημασία ἐξ αἰτίας τῆς κρισιμότητας τῶν περιστάσεων. Γι' αὐτὸ ἀργότερα ὁ Πουκεβίλλ[2] σχολιάζοντας τὰ προεπαναστατικὰ γεγονότα καὶ τὴν παράσταση τοῦ 1816 ἄφησε νὰ διαφανεῖ, ὅτι ἡ Ρωσία ὑποστήριζε τοὺς Ἕλληνες ἀποβλέποντας στὸ Αἰγαῖο. Οἱ Σουλιῶτες ἴσως ἐπαναλήφθηκαν καὶ τὸ 1817 στὴν Ὀδησσό. Ἡ πληροφορία προέρχεται ἀπὸ τὸν Φιλήμονα[3] ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπόλυτα σαφής. Ἄλλωστε καὶ ὁ Κ. Κούμας, ποὺ βρισκόταν στὴν Ὀδησσὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1817[4] καὶ παρακολούθησε τὸν «Θεμιστοκλῆ» τοῦ Μεταστάσιου μόλον ὅτι ἐπαινεῖ τὴν προσπάθεια, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀκουσθεῖ ἡ «πάτριος γλῶσσα»[5] ἀπὸ σκηνῆς, δὲν ἀναφέρεται κάθόλου στοὺς

1. «Λόγιος Ἑρμῆς», ἔ. ἀ. σ. 7.
2. Πουκεβίλλ, ἔ. ἀ. σ. 158-159.
3. Ἰ. Φιλήμονος, *Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας*, ἐν Ναυπλίᾳ 1834, σσ. 212-213.
4. «Λόγιος Ἑρμῆς» 1818, σ. 194.
5. «Λόγιος Ἑρμῆς» 1817, σ. 606.

«Σουλιῶτες». Ἀντίθετα γνωρίζουμε μὲ βεβαιότητα, ὅτι παρουσιάστηκαν στὴν ἴδια πόλη στὶς 7/19 Σεπ/βρίου 1818[1] μετὰ τὸ ἔργο τοῦ Ν. Πίκκολου, ὁ «Θάνατος τοῦ Δημοσθένους».

Τὸν τελευταῖο καιρὸ φαίνεται ὅτι κυριαρχοῦν τὰ χορευτικὰ στοιχεῖα καὶ ἡ διάρκεια τοῦ δραματικοῦ μέρους περιορίζεται. Καινούργια ἔργα παρουσιάζονται καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο ἡ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν στρεφόταν πρὸς αὐτά. Δὲν ἔπαψε ὅμως ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου νὰ συνοδεύει τὸ τέλος ὁρισμένων παραστάσεων σὰν σύμβολο τοῦ πατριωτικοῦ στοιχείου μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ἐξάπτει τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τοῦ κοινοῦ, ὅπως π.χ. ἔγινε μετὰ τὸ παραπάνω ἔργο τοῦ Πίκκολου ὁπότε χορεύτηκε ἀπὸ ξένους χορευτές. Ἡ περαιτέρω τύχη τοῦ ἔργου παραμένει ἄγνωστη. Ἡ θυελλώδης ἐπαναστατικὴ ἀτμόσφαιρα δὲν ἐπέτρεψε στοὺς Ὀδησσηνοῦς παροίκους ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τέτοιας φύσεως καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες πέρασαν σὲ δευτερεύουσα μοῖρα καὶ ἀπὸ τὸ 1824 σταμάτησαν ἐντελῶς.[2]

Στὶς ἄλλες παροικίες τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὅπου σημειώθηκε ἀνάλογη πρὸς τὴν Ὀδησσὸ ἢ ἀνεπτύχθη περισσότερο ἀπὸ κεῖ ἡ θεατρικὴ δραστηριότητα «οἱ Σουλιῶτες» δὲν φαίνεται ν' ἀνέβηκαν ἀπὸ σκηνῆς.

Ἀργότερα χάρη στὴ φιλελληνικὴ κίνηση τῆς Εὐρώπης τὸ ἔργο ἀναβίωσε καὶ παίχθηκε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο τῆς Στοκχόλμης στὶς 2 Μαΐου 1827[3]. Συγγραφέας ὁ Σουηδὸς P. A. Wallmark, γραμματέας τοῦ Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου τῆς Στοκχόλμης. Τὸ βιβλίο του, ποὺ μεταφράστηκε στὰ Γερμανικὰ τὴν ἴδια χρονιά, φέρει τὸν τίτλο: «Die Sulioten oder die Ubergabe von Suli»[4], (οἱ Σουλιῶτες ἢ ἡ παράδοση τοῦ Σουλίου). Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κύρια μέρη, τὴν Εἰσαγωγὴ (27 σ.) καὶ τὸ θεατρικὸ ἔργο (σ. 28-119), χωρισμένο σὲ τρεῖς πράξεις. Στὸν πρόλογο ὁ Wallmark παραθέτει διεξοδικὰ τὴν ἱστορία τοῦ Σουλίου καὶ τὶς πηγές, ποὺ χρησιμοποίησε. Οἱ σημαντικώτερες ἦσαν: ἡ Ἱστορία Σουλίου καὶ Πάργας, (ἡ Ἀγγλικὴ ἔκδοση, Ἐδιμβοῦργο 1823), ὁ Πουκεβὶλλ καὶ ἡ Συλλογὴ Δημοτικῶν Τραγουδιῶν τοῦ Fauriel. Ἡ ἐπιδίω-

1. «Λόγιος Ἑρμῆς» 1818, Ἐπιστολὴ Γ. Λασάνη πρὸς Γ. Τακιατζῆ, σ. 582. «Revue Encyclopédique» τ. 1 (1819) σ. 176. Ν. Λάσκαρη, ἔ. ἀ. σ. 164. Ἰ. Σιδέρη, ἔ. ἀ. σ. 20. M. Balsa, ἔ. ἀ. σ. 196.

2. Ν. Λάσκαρη, ἔ. ἀ., σ. 177.

3. «Revue Encyclopédique», τ. 39. (1828), σ. 168.

4. Τὸ βιβλίο βρίσκεται στὴ Γεννάδειο Βιβλιοθήκη καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ἐϋνάρδου. Στὴ δεύτερη σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου φέρει καὶ ἰδιόχειρη ἀφιέρωση, στὰ Γερμανικά, τοῦ συγγραφέα πρὸς τὸν Ἐϋνάρδο.

ξη τοῦ Wallmark ν' ἀποδώσει τὰ διαδραματιζόμενα γεγονότα μὲ μεγαλύτερη πιστότητα καὶ ἡ ἐλπίδα του μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ φανεῖ χρήσιμος στοὺς Ἕλληνες τὸν κάνει νὰ παραπέμπει ἐπανειλημμένα στοὺς ἀνωτέρω συγγραφεῖς. Θέλοντας ἀκόμα νὰ διαδοθεῖ τὸ ἔργο σὲ πολλὰ θέατρα τῆς Γερμανίας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Γερμανικῆς ἐκδόσεως, δίνει ἀρκετὲς σκηνικὲς λύσεις στοὺς σκηνοθέτες τῶν μικρῶν θεάτρων.

Τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου εἶναι κατὰ σειρὰ τὰ ἑξῆς: Λάμπρος Τζαβέλλας, Φῶτος Τζαβέλλας, Πίλιος Γούσης, Τζίμας Ζέρβας, Μιλοθρόνη, Σουλιώτης λαγουμιτζής, Ἡ γυναίκα τοῦ Ναυάρχου Καίνιγκσμαρκ, Κωνσταντία, Μιὰ Σουλιώτισσα, Richemont, Γαβριὴλ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, Ἀλῆ πασᾶς, Βελῆ πασᾶς, Ἐμινέ, ὁ Σελιχτὰρ τοῦ Ἀλῆ (βουβὸ πρόσωπο), Φρουρὸς φυλακισμένων, Ἕνας Ἰμάμης, Ἕνας Τάταρος (βουβὰ πρόσωπα), Ἕνας Ἕλληνας παπᾶς, Γυναῖκες καὶ παιδιά, Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ στὴ συνοδεία τοῦ Ἀλῆ, Τούρκισσες σκλάβες στὴ συνοδεία τῆς Ἐμινέ, Τοῦρκοι στρατιῶτες.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν παράθεση τῶν ὀνομάτων τὸ ἔργο ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τοὺς Σουλιῶτες τοῦ 1809 καὶ τοῦ 1816. Βέβαια δὲν ἀναφέρεται ἐδῶ τὸ κύριο πρόσωπο, ἡ «περίφημη Μόσχω»· ἐκτὸς αὐτοῦ, στὸ Σουηδικὸ ἔργο, ἔχουμε ἔκδηλη ὕπαρξη τοῦ ἐρωτικοῦ στοιχείου, ἐνῶ συγχρόνως γιὰ νὰ τονισθεῖ ἡ Φιλελληνικὴ πρόθεση τοῦ συγγραφέα προστέθηκαν δύο πρόσωπα σχετικὰ μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Εὐρωπαίων στὴν Ἐπανάσταση, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Σουηδός, ποὺ μάχονται στὸ πλευρὸ τῶν Σουλιωτῶν. Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ κριτικοῦ τῆς Revue Encyclopédique, D. C. ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν Γερμανικὴ μετάφραση[1], οἱ δύο αὐτοὶ ξένοι συμβολίζουν τοὺς πολιτικοὺς στόχους τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση. Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ πρωταρχικοῦ ἔργου, ποὺ ἦταν στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὰ ἱστορούμενα ἀπὸ τὸν Περραιβό. Παρὰ ταῦτα ἡ συμβολὴ τοῦ Wallmark ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸ σημερινὸ ἐρευνητή, ποὺ ἐνδιαφέρεται νὰ μάθει πῶς ἦταν περίπου οἱ «Σουλιῶτες» τοῦ 1809 καὶ τοῦ 1816.

Ἀγγελικὴ Φενερλῆ-Παναγιωτοπούλου

1. «Revue Encyclopédique», ἔ. ἀ., σ. 169.

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

1

Ἀγαπητέ μοι Ἀδελφέ,

Ὄντας βέβαιος, ὅτι ὁ χρόνος μαλακώνει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν περισσότερον ἀπὸ κάθε παρακάλεσμα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μετάνοιαν δὲν σᾶς ἔγραψα τόσον καιρόν, προσμένων νὰ κάμῃ αὐτὸς ἐκεῖνο, ὁποῦ νὰ κατορθώσῃ δὲν ἤθελε δυνηθῆ κανένα μου γράμμα. Ἐλπίζω ὅτι ἡ καρδία τῆς μητρός μας καὶ αὐτοῦ τοῦ θείου, ὀλίγον νὰ ἐμαλακώθη ἤδη πρὸς ἐμὲ καὶ ἡ θλίψις, ὁποῦ ἕως τώρα δοκιμάζω, ὅτι μὲ ἀποστρέφονται, ἂν ὄχι ἄλλο οὐδέν, μὲ κάμνει, νομίζω, ἄξιον τῆς συγχωρήσεώς των καὶ προτέρας ἀγάπης.

Προσέτι τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται, καὶ ὅ,τι κακὸν ἢ δυστυχίαν δοκίμασα τὴν δοκίμασα μόνος, δίχως νὰ λάβῃ τις μέρος εἰς αὐτήν. Εἶναι τώρα παρ' ὀλίγον χρόνος ὁποῦ ὑπανδρεύθην, καὶ ζῶ δίχως νὰ βαρύνω κανένα, δίχως νὰ ἐπιχειρισθῶ κανένα τέχνευμα ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καλοῦ ὀνόματος, μόλον ὁποῦ ὁ καιρὸς εἶναι πολλὰ διεστραμμένος καὶ πολλοὶ αἰσθάνονται τὰ βάρη τῶν περιστατικῶν. Ἡ νύμφη σου, ὄχι μόνον δὲ μὲ ἐμπόδισε ποτὲ ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς γράψω, ἀλλ' εἶναι δέκα μῆνες ὁποῦ ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι διὰ τοῦτο μαλώνομεν καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν μὲ δάκρυα μοῦ ἐνθυμεῖ καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν φιλιώσω μὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ συγγενεῖς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε τὴν ἀποστραφῆ, διότι οὔτε ἡ ψυχή της, οὔτε τὸ φέρσιμόν της, οὔτε κι αὐτὸ τὸ γένος της δὲν εἶναι μεμπτά. Ἂν ἐπιθυμᾶτε νὰ μάθετε τὰ περὶ τοῦ γάμου μου, ἀναγκαλὰ καὶ ἀργά, σᾶς λέγω, ὅτι ἔγινε τοῦ ἀπερασμένου Σεμπτέμ. εἰς τὰς 18. Ἀπὸ μέρους αὐτῆς, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, πατὴρ ἦτον ὁ Κόμης Μοῦσιν-Πούσκιν, ὅστις ἐστάθη πρέσβυς εἰς τὴν Νεάπολιν ἐδῶ καὶ δέκα χρόνους, μήτηρ δὲ ἡ Κνεγίνα Σουβόρωβ, νύμφη τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός· ἐκ μέρους μου δὲ πατὴρ ἦτον ὁ Κύ(ρι)ος Μολτζάνωβ, ρεκετμεϊστέρος ἤτοι βασιλικὸς ρεφερενδάριος καὶ μήτηρ ἡ Κυρία Βοέϊκωβ, εἰς τὸ σπίτι τῆς ὁποίας ἐζοῦσα τόσον καιρόν, ἔτι κάποια ἄλλα ὑποκείμενα ὄχι μικρότερα. Καὶ τόσον μὲ φθάνει εἰς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐμπερδεύτηκα μὲ ποταποὺς καὶ ἄτιμους ἀνθρώπους. Μὲ ὅλα τὰ ρηθέντα ὑποκείμενα καὶ μὲ ἄλλα τινὰ ἀκολουθᾶ πάντα ἕως τώρα γνωριμία καὶ καλοθέλησις ἐκ μέρους των. Ὅσο διὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ὁσπιτίου σὲ βεβαιώνω, ὅτι εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς σχεδὸν χρόνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ζῶ μὲ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουν διαφόρων τάξεων καὶ καταστάσεων ἄν-

θρωποι, δὲν μοῦ ἐχρειάσθη νὰ ἀγοράσω οὔτε ἕνα πιᾶτον οὔτε ἄλλο τι ἐπιτήδειον διὰ οἰκειακὴν χρῆσιν, ὅλα τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της καθὼς καὶ πλῆθος φορέματα, κινητὰ τοῦ ὁσπιτίου καὶ μικρὰ στολίδια τὰ ὁποῖα κάτι ἀξίζουν. Ἕως τώρα δὲν ἐξόδευσα διὰ αὐτὴν παρὰ διὰ παπούτζια.

Πρὸ καιροῦ ἔλαβα γράμμα σου διὰ μέσου τῆς Μόσχας. Παραπονεῖσαι δικαίως ὅτι δὲν ἔχετε εἴδησιν περὶ τῆς πατέντας· ἂν ἤξευρες ὅμως πόσους κόπους καὶ πόσας συγχύσεις ἔλαβα δι' αὐτὴν ἤθελε μὲ λυπηθῆς. Πέρυσι ἀκόμη σᾶς ἔγραψα τὰς δυσκολίας τοῦ νὰ τὴν λάβω, καὶ τὴν ἀπόκρισιν, ὁποῦ τὸ Κολλέγιον τοῦ πολέμου ἔδωκεν εἰς τὴν πρώτην μου ἀγωγήν. Μετὰ ταῦτα πολλάκις παρεκάλεσα καὶ ἀρκετὰ ἐξόδευσα. Ἔκαμα κόπους ματαίους, ἐγελάσθην πολλὲς φορές, τέλος πρὸς τὸ νέον ἔτος ἕνας μοῦ ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐκβάλλει. Ἐτράβηξε τοῦτο ἕως τὸ Μάρτιον καὶ ἀρχὰς Ἀπριλίου ὅτε μοῦ εἶπεν, ὅτι βέβαια τὴν εὐγάζει καὶ μὲ προσεκάλεσε, διορίζοντας τὴν ἡμέρα, νὰ ὑπάγω νὰ τὴν εἰδῶ. Ἐπειδὴ τότε λυώνει τὸ ποτάμι καὶ χυλοῦν τὰ γεφύρια, (ἐγὼ δὲ κατοικῶ εἰς τὸ νησὶ) δὲν ἐπῆγα τὴν διωρισμένην ἡμέραν, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἑβδομάδα, τότε αὐτὸς μὲ βεβαίωσε ὅτι κατὰ τὴν νέα τάξιν τοῦ Κολλεγίου ἐστάλθη ἡ πατέντα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν Προζόροβσκιν. Τὸ ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου κι ἐγὼ προσμένω νὰ λάβω τὴν τελείαν βεβαίωσιν ἀπὸ ἐσᾶς. Ἐξόδευσα ὑπὲρ τὰ 60 ρούμπ(λια), τὰ ἀπολειφθέντα ἠμποροῦσα νὰ τὰ στείλω τώρα, ἂν δὲ ἐφοβούμην νὰ μείνω ξήσκεπος ἀπὸ ἄσπρα εἰς καιρὸν τινὸς αἰφνιδίου ἀνάγκης. Τέτοια εἶναι ἡ ἱστορία τῆς πατέντας εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις ἔλαβα αἰτίαν νὰ κατηγορήσω τὴν καλή μου τύχην.

Ἐδῶ ἔχομεν τὸ Κύριον Ἰγνάτιον Ἄρτης παλαιὸν φίλον τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ὕστερα δὲ ἐχθρόν. Δὲν ἦλθεν ὡς ζητουλιάρης εἶναι πολλὰ πλούσιος, ὡς λέγουν, καὶ εἶναι εἰς ὑπόληψιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, ὅστις καὶ γλήγορα μετὰ τὸν ἐρχομόν του τοῦ ἔδωκεν ἀκρόασιν. Γαλλικὰ ὁμιλεῖ πολλὰ καλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους του φαίνεται ἀνὴρ πολιτικὸς καὶ ὄχι καλόγηρος. Συμπεραίνεται ὅτι οἱ σκοποί του εἶναι μεγάλοι, ἐπειδὴ ἡ Ἤπειρος τὸν τιμᾶ. Μὲ τοὺς ἰδικούς μας Βρυωναίους εἶναι κουμπάρος, μοῦ εἶπεν. Πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὸ ἐδῶ μεγάλο θέατρον ἐπαράστησαν ἓν δρᾶμα «Σουλιῶται», τὸ ὁποῖον ἄρεσε πολλὰ εἰς τὸ κοινόν. Εἶναι ἐβγαλμένον ἀπὸ ἓν βιβλίον Ρωμαϊκὸν τυπωμένον εἰς τὸ Παρίσιον, τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλην τὴν ἱστορίαν τούτου τοῦ θαυμαστοῦ ἔθνους. Τὸ πλέον παράξενον εἶναι ὅτι τὸ δρᾶμα δὲν εἶναι σύνθεμα οὔτε Ρώσσου, οὔτε Ρωμαίου, ἀλλὰ Ἑβραίου πεπαιδευμένου. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ὅταν ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἔχοντας εἰς τὰ χέρια του τὸν υἱὸν καὶ πατέρα Τζαβελλάδες ζητεῖ

ἀπὸ τὸν πατέρα νὰ προδόσῃ τὸ Σοῦλι καὶ τὸν ἐλευθερώνει, βαστῶντας τὸν υἱόν του Φῶτον. Τὸ πρῶτον πρόσωπον εἶναι ἡ περίφημη Μόσχω, γυνὴ τοῦ Τζαβέλλα.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπουργὸς τῶν θαλασσίων Δυνάμεων μισεύει, εἰς τὸν τόπον του διορίζεται ὁ Μαρκίζος Τραβερσιέ, ὅμως τὴν ἄκραν ἐξουσίαν θέλει τὴν ἔχει ὁ Μέγας Δούξ, ἂν δὲν εἶναι ψεύματα ἐκεῖνο ὁποῦ λέγεται.

Ἡ γυνή μου σὲ ἀσπάζεται, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν νύμφην μας. Τὴν μητέρα μας ταπεινῶς προσκυνᾶ, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν θεῖον μας. Αὐτὴ ἔλαβε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀποβάλλῃ δύο φορὲς εἰς τὸν τρίτον μῆνα τῆς ἐγγαστρώσεώς της ἀπὸ ἐξάφνιασμα καὶ παρόμοια. Ἐγὼ δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι ὑγιής. Ἐκοπίασα ὡς μισὸν χρόνον νὰ μεταφράσω εἰς τὸ ρωσικὸν κάμποσους βίους τοῦ Πλουτάρχου. Μετὰ βίας τώρα τοὺς ἀντίγραψα καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ τοὺς προσφέρω εἰς τὸν Αὐτοκράτορα διὰ μέσου τοῦ Κ(υρίου) Μολτζάνωβ καὶ νὰ ζητήσω βοήθειαν νὰ ἐξακολουθήσω καὶ τὴν μετάφρασιν τῶν λοιπῶν, ἐπειδὴ πρᾶγμα παράδοξον, ὅλα τὰ βιβλία τὰ ἐξηγοῦν ἐκτὸς τούτου τοῦ θαυμαστοῦ καὶ ἐπωφελοῦς βιβλίου. Ἂν ἐκείνη ἡ μετάφρασις τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς εὐγενείας δὲν σοῦ χρειάζεται στεῖλε μέ την, διότι εἰς τὴν μέλλουσαν προβίβασίν μου εἶναι ἀναγκαία. Ταῦτα καὶ ἀσπαζόμενός σας ἐκ ψυχῆς μένω.

Ἀγαπητός σου ἀδελφὸς
Σπ. Δεστούνης

Πετρούπολις, 1809 Αὐγ. 20

2

Ἀγαπητέ μοι πάτερ ταπεινῶς σᾶς προσκυνῶ καὶ σᾶς φιλῶ τὰς χεῖρας.

Σᾶς ἔγραψα ἕνα ἄλλο παρόμοιον μὲ τὸν ἄρχον Κόμητα Βιάρον Καποδίστρια καὶ τὸ παρὸν παρέδοσα τῷ κυ(ρί)ῳ Συμβούλῳ τοῦ Κολλεγίου Ἰωάννῃ Βλασοπούλῳ, ὅστις διωρίσθη Κόνσολος Γενικὸς εἰς τὸν Μωρέα καὶ εἶναι ἄνθρωπος φιλογενὴς καὶ καλὸς πατριώτης, καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἠμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν ἀνταπόκρισιν, ἐπειδὴ ἔχει χρέος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ γράφῃ ἐδῶ εἰς τὸ Κολλέγιον καὶ νὰ δίδῃ εἰδήσεις. Ἡ ἀρχόντισσά του πρὸς τούτοις εἶναι Κεφαλληναία, πρώην Κατζαΐτη.

Ἀναφερόμενος εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς ἔγραψα πρότερον δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ εἰμὴ ὅτι ἐδῶ εἶναι ἄκρα εἰρήνη καὶ ἡσυχία. Αἱ πληγαὶ τοῦ πολέμου ἰατρεύονται καὶ ἂν ἡ Ρωσία ἠμπορέσῃ νὰ βαστάξῃ δέκα χρό-

νους δίχως πόλεμον, βέβαια θέλει γίνῃ ἕνα βασίλειον φοβερὸν καὶ μέγα, ὡς οὐδὲν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον. Αἱ ἀποκτήσεις ὁποῦ ἔκαμε τώρα ὀγλήγορα εἰς τὴν Περσίαν εἶναι πολλὰ ἀξιόλογαι, ἐπειδὴ κυριεύει σχεδὸν ὅλους τοὺς τόπους τοὺς μεταξὺ Μαύρης καὶ Κασπίας θαλάσσης καὶ ἡ Κασπία θάλασσα εἶναι ἐδική της. Ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς ἐβάσταξε 14 χρόνους, ἐπειδὴ ἡ Ρωσία εἶχε ὀλίγα στρατεύματα ἐκεῖ. Ὅταν ὁ Μπονοπάρτες ἐκινήθη κατὰ τῆς Ρωσίας, ἔβαλε φωτιὲς καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος παρακινῶντας τοὺς Πέρσας νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν περίστασιν, ὅμως χάνοντας πολὺν λαὸν καὶ πολλὰ κανόνια ἐβιάσθησαν νὰ κάμουν τὴν εἰρήνην ἀφίνοντας ὅσους τόπους εἶχαν ὑποτάξει οἱ Ρῶσοι, οἱ ὁποῖοι ἔστησαν ὅριον τὸν ποταμὸν Ἀράξην, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὑρίσκεται εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν συχνάκις, καὶ ἐπλησίασαν ἀρκετὰ εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Περσίας, Τεεραὰν νῦν ὀνομαζομένην. Μετὰ τὴν εἰρήνην λείποντας ἔτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπὸ ἐδῶ ἔφθασε ὁ Πρέσβυς τῆς Περσίας Μιρζὰ-Ἀβδουλ-Χασὰν-χὰν ὅστις ἔφερε δύο ἐλέφαντας χάρισμα, μαργαριτάρια, σάλια, πετράδια καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ σπαθὶ τοῦ Ταμερλάνου. Αὐτὸς ἀνεχώρησε τέλος πάντων τὸν Ἰούνιον μῆνα, ἔλαβα καὶ ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἕνα σάλι χάρισμα, τὸ ὁποῖον ξετιμοῦν ὡς 700 ἢ 800 ρούμπλια. Τώρα ἑτοιμάζει ἡ Ρωσσία νὰ στείλῃ ὁμοίως πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν τὸν Γενεράλην Ἱερμόλωβ, ὑποκείμενον πολλὰ ἀξιόλογον. Τοιουτοτρόπως ἡ Ρωσία στηρίζεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀσίας, καὶ ἂν καμμίαν φορὰν ἀφίσῃ τοὺς Εὐρωπαίους νὰ τρώγωνται μεταξύ των δίχως νὰ ἀνακατώνεται εἰς τὰς ὑποθέσεις των, καὶ ἂν γυρίσῃ ὅλην τὴν προσοχήν της εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἠμπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ μὲ τοῦτο νὰ μεταβάλλῃ καὶ τῆς Εὐρώπης τὴν πολιτικήν, ἐπειδὴ τὰ πλούτη τῆς Εὐρώπης ἔρχονται τὸ περισσότερον ἀπὸ τὴν Ἀσίαν.

Ὁ Μέγας δοὺξ Νικόλαος, ὅστις εἶναι εὔμορφος ὡς Ἄγγελος, ἔκαμε ἕνα ταξίδι εἰς διάφορα μέρη τῆς Ρωσίας, ἦτον καὶ εἰς τὴν Ὀδέσσαν καὶ λέγουν ὅτι ἔμεινε πολλὰ εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ ἐφέτος ἡ Ὀδέσσα ἦτον εἰς πολλὰ καλὴν κατάστασιν, ἦλθαν ὡς 2 χιλ. καράβια, ὅσα οὔτε ἐδῶ δὲν ἔρχονται. Τοῦ παρέστησαν εἰς διάφορας γλώσσας θέατρα, ὡς καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπαράστησαν ρωμαϊκὰ τὸ περίφημον δρᾶμα, τοὺς Σουλιώτας. Ἀπὸ Ὀδέσσαν ἐπῆγε εἰς τὸ Κρίμι, εἰς Ταγανρὼγ καὶ λέγουν ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὴν Μόσχαν, ὁποῦ μετὰ 5 ἢ 6 ἡμέρας μέλλει νὰ ταξιδεύσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κόμητα Καποδίστριαν. Πρώτην φορὰν μετὰ τὸν ἐμπρησμόν της θέλει τὴν ἐπισκεφθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ δίχως ἀμφιβολίαν θέλει δώσει ἀκόμη βοήθειαν περισσοτέραν ἀπὸ ὅσην ἕως τώρα ἔδωκε. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐμίσευσε ὁ νέος πρέσβυς τῆς

Ρωσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν Μπαρὼν Στρόγονωβ, ὁ δὲ Ἰταλίνσκης ὑπάγει εἰς τὴν Ρώμην νὰ συμφιλοσοφῇ μὲ τὸν πάπαν, ὁ ἀνάξιος ἄνθρωπος. Ὁμοῦ μὲ αὐτὸν ἄλλαξε καὶ ὅλη ἡ κακοποιὰ φατρία ἐκείνη καὶ ὀλέθριος διὰ τοὺς πλέοντας.

Τὴν ἀγαπημένην μου ἀδελφὴν, γαμβρόν, ἀδελφόν, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς προσκυνῶ καὶ φιλῶντας τὴν χεῖράν σας μένω.

Αὐγούστου 15, 1816 *Ταπεινὸς υἱὸς*
Πετρούπολις *Σπ. Δεστούνης*